

Irat

Un relat de: [Ferran Planell](#)

S'havia passat — com sempre— amb el gruix de papers. En tragué uns quants, i tornà a provar d'encabir-hi la resta dins de l'espai que a l'efecte li ofería la grapadora. Accionà el mecanisme prement fort amb les mans. L'aparell es tancà fins al fons sense oferir cap resistència. Ell, deixà anar un reneç.

— Merda! Ja estic fins els collons de què sempre sigui a mi a qui se li hagin d'acabar les grapes.

Mentre mig ajupit cercava gairebé a les palpentes una caixa de grapes dins del calaix de més en sota de la taula, va percebre que la impressora havia deixat d'escopir paper. S'alçà de cop i constatà a una certa distància que el llum groc parpellejava insistentment.

— Vinga, som-hi, que no ha estat res! Serà possible! Ara, just ara, s'havia d'acabar el paper? I a qui li tocarà afegir-ne? A qui? Doncs, a mi, es clar, com sempre! Fart! N'estic més que fart!

Va encetar un paquet nou de 500 fulls estripant-ne de mala gana l'embolcall. En tragué una tercera part, l'airejà enèrgicament i l'encabí dins l'impressora traient i posant sorollosament la safata d'entrada de paper. Els fulls impresos van tornar a aflorar rítmicament per la corresponent obertura de sortida.

Just quan s'anava a ajupir novament per cercar la caixa de grapes al calaix de sota la taula, va veure com al monitor sortia el missatge: "Substituíu cartutx negre"

— Maleïdes màquines!

El terrabastall del monitor impactant contra el terra, va precedir al séc cop de porta que ressonà rere seu.

La veïna del despatx del costat que acabava de sortir de l'ascensor se'l quedà mirant mentre ell baixava decididament les escales —Déu n'hi do com va avui. Bé, demà serà un altre dia. Menys mal que sempre ha treballat sol i ningú ha de suportar la mala llet que gasta.